

שאיפות יאוש וההצלה / אורות הקודש ח"ב עמ' תפ"ח

ארבע שאיפות עומדות ברוח האדם נשפעת מרוח העולם במחלקותיו. האחת, שאיפת הרע הגמורה, חפץ השלטתו בכל ערכי החיים והעולם. מזה יצאה התקופה האלילית והיא פועלת בעומק גם עד כה בכל ענפיה, שבהם הם סורי הגפן נוכריה, בכל רשעה, מחלה, סיכלות, וחורבן, בין הגילויים בניוולם, בין המכוסים במעטה היופי החיצוני, כבוד מדומה ומשטר ממשלת תבל.

השאיפה השניה היא הכרת הרע ברשעותו, ומתוך כך הכרזת היאוש המוחלט של כל היש, ושאיפת ההצלה בכליון מוחלט, וכונניות חיים למטרה זו.

השאיפה השלישית היא יאוש למחצה, כלומר, להתייאש מהרשעה עצמה, מהרע ושליטתו בעצמו, למסור בידו את החומר ואת העולם החברותי, הנגרר הרבה אחרי מראה עיניים, ולהציל מתוך יאוש זה את הפנימיות של החיים, שזהו הצד הטוב שלהם.

השאיפה הרביעית היא העומדת להציל את הכל, מבלי להשאיר גם צרור, לחשוב מחשבות לבל ידה ממנו נדח, להציל את הגוף כמו הנשמה, את חיצוניות ההויה כמו פנימיותה, את הרע בעצמו כמו את הטוב, ולא עוד אלא, להפך את הרע לטוב גמור, ולהעלות את העולם ומלואו בכל צדדיו ותכסיסיו, את העולם היחידי בכל ערכיו החומריים, ואת העולם החברותי בכל סדריו, להעמיד את הכל על בסיס הטוב.

זאת היא שאיפת ישראל, המבוטאה במעמקי תורה, ביסוד האמונה, בהליכות החיים, בכל מלחמותיו, המעשיים והרוחניים, בכל תקוותיו, למרבה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו, להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה, קנאת ה' צבאות תעשה זאת. וקנאת ה' היא הרוח החיה בגבורת ישראל, שלא להניח להרשעה האנושית ולא להרשעה העולמית אפילו כמלוא נימא, והאלילים כליל יחלוף, ונשגב ה' לבדו ביום ההוא, ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמר בגוים ה' מלך.

ומובן הדבר, שבין היאוש הגמור של הבודהיסימוס, ובין היאוש למחצה של הנוצרות, הם משמשים באיזה אופן את הרשעה העולמית, ברצותה על כל פנים להמשיך אליה כל אשר תוכל, לפחות להודות בממשיותה ונצחונה, כשהיא לעצמה, וממילא היא מתבצרת. ובא אור ישראל להסיר את כל החושך, ולהעביר מין הארץ כל עגן מקדיר, להסיר את פני הלוט על כל העמים והמסכה הנסוכה על כל הגוים.

ישראל ותחיתו ג'

המינות הפקירה את המשפט, תקעה עצמה במדת הרחמים והחסד המדומה הנוטלת את יסוד העולם והורסתו. ומתוך עקירת יסוד המשפט מתוכנו האלוהי תופסת אותה הרשעה היותר מגושמת, ובאה בזוהמה לחדור למשפט הפרטי של האישיות היחידית וחודרת היא בהתפשטות גדולה לנפשות העמים, ובזה מתיסד יסוד שנאת לאומים ועמק רעה של טומאת שפיכת דמים, מבלי להמיש את העול מעל צואר האדם. אמנם עיני כל מוכרחות להיות נשואות לאור עולם אור ה', אשר יגלה על ידי משיח אלהי יעקב "והוא ישפוט בצדק, ידין לאומים במישרים".